

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἡ Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις τοῦ Ζαππείου.

Μετὰ μακρὰν ἀνάπαυλιν εἰδείξαν οἱ καλλιτέχναι μᾶς σημεῖα ζωῆς. Εἰς τέσσαρας συνεχόμενας αἰθούσας τοῦ Ζαππείου μὲ κάποιαν ἄνεσιν καὶ φιλοκαλίαν ἐξετέθησαν 221 ἔργα καὶ οὕτω ἡ ἀρτιούστατος Ἑλληνικὴ Καλλιτεχνικὴ εἰσρέουσα παρουσίασεν εὐπρόσωπον τὴν πρώτην αὐτῆς καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν. Ἀτυχῶς οἱ συγκεντρωθέντες δὲν εἶνε ὅλοι οἱ ἀριστοὶς ἢ συσσωμάτωσις ἢ ἥτις πλήρης, ἢ ἐντύπωσις περὶ τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης θὰ ἦ ὁ πολὺ γενναϊότερα. Ὁ Ἰακωβίδης, ὁ Φωκάς, ὁ Ράλλης, ὁ Παροθένης, ὁ Ἀριστεύς, ὁ Γερανιώτης, ὁ Βικῆτος, ὁ Χαντζόπουλος, ὁ Κοιτόπουλος, ὁ Θωμόπουλος τῶν Πατρῶν, ὁ Τσιργιώτης λείπουν. Τοῦλάχιστον δὲν θὰ εἶνε δυατὸν νὰ συγκεντρωθῶν καὶ αὐτοὶ διὰ τὰ ἔχουμεν ἐν καλὸν φθινοπωρινὸν Salon;

Ἡ γλυπτικὴ καταλαμβάνει μάλιστα τὸ ἐν τέταρτον τὸν χώρον Πάλιν καλὰ! Εἰς τὸ τμήμα αὐτό, χάρις εἰς τὸν κ. Θωμόπουλον, κυριαρχεῖ μία ριζοσπαστικὴ τάσις. Ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰς γεγνημένας, λείας καμπύλας καὶ ἐνισφριζέται Ροδένειον τεχνοτροπίαν καὶ ἀνθρώπους ἐμπνεύσεις. Ἡ τάσις αὕτη ἥτις τείνει νὰ καταστή ἡ τέχνη τοῦ μέλλοντος εἶνε ἐνθαρρυντικὴ, ἀλλ' εἶνε καὶ ἐπικίνδυνος. Δύναται νὰ κριθῇ εὐμενῶς μόνον διὰ τὴν χεῖρ τοῦ γλύπτου ἔχει τὴν δύναμιν οὐ μόνον τοῦ ἐκτελεῖν, τοῦ ἀποτυπῶναι δηλ. δι' ὀλίγων ἀδρῶν κινήσεων μεγαλεπήβολους ιδέας, ἀλλὰ καὶ τὸ δημιουργεῖν, τὸ χαρακτηρίζειν τοῦτέστι ἐπαρκῶς τὴν ιδέαν αὐτήν ἂν ἐπιτηδεύσας.

Ὡς ἐν τῇ ζωγραφικῇ ὁ κ. Ἀριστεύς, οὕτω καὶ ἐν τῇ γλυπτικῇ ὁ ἐν πνεύματι καὶ ἀρχιστεία συγγενὴς του κ. Θωμάς Θωμόπουλος εἶνε ὁ σηματοφόρος τῆς νεοτεχνίας. Ἡ «Μελέτη» καὶ ὁ «Θάνατος» εἶνε ἔργα τὰ ὅποια εὐθὺς ἐκ πρώτης ὕψεως παρέχουν ἔντονον τὴν ιδέαν τῶν δύο αὐτῶν εἰκονιζομένων μεγίστων φιλοσοφικῶν ἐννοιῶν. Ἡ Μελέτη—μία γυναῖκα μὲ βυθισμένην τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν ποδῶν τῶν συνεσφιγμένων καὶ ἀλυσσοδεμένων μὲ τὰς χεῖρας τῆς, μία γυναῖκα τελείως συγκεντρωμένη εἰς εαυτήν, δι' ἣν θόρυβος ἐγκόσμος δὲν ὑπάρχει, συμβολίζει τὴν ιδέαν. Ὑπάρχει ἐν ὁμοίᾳ στάσεως ἄγαλμα εἰς τὸ Λουξεμβούργον—ἡ Εὔα. Ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης δὲν θὰ τὸ εἴχε βέλτιστα ὅτι ὄψει του πλάτων τὴν Μελέτην, καίτοι ἀμφιβάλλει τις μὴ ἡ στάσις αὕτη ἀρμόζει πλεονέκρον εἰς τὴν ἀμαρτωλὴν τοῦ Παράδεισου. Τὸ ἄλλο, ἄγαλμα—ὁ Θάνατος—παριστᾷ ἀπρότην ὅστις ἔχει ἀνοίξῃ ἡδὲ ἓνα τάφον καὶ ἔχει ἀφίσχῃ τὴν ἀξίνην καὶ ἔχει σταυρώσῃ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς κηδείας. Ἡ κεφαλὴ κλίνει περιλύτως πρὸς τὸν δεξιὸν ὅμον καὶ ἢ ἐκ τῆς μεταίστετος θλίψεως ἀμύλλεται πρὸς τὴν ἀφελὴ εὐλάβειαν. Εἰς τὰς ὅσας ἐν ἰδίῳ γραμμῶν τοῦ ἀγαλματίου διαφαίνεται μιὰ λυτὴ διήκονσα δι' ὅλου τοῦ σώματος. Ἡ ἔκφρασις τοῦ πνυχικοῦ συναίσθηματος νὰ διαφαίνεται μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως καὶ εὐκρινείας εἰς τὸ ὅλον, ὅσον καὶ εἰς τὰ καθ' ἑκάστον μέρος ἰδοὺ τὸ μυστήριον τῆς τέχνης. Ἡ ἀνάγλυφος κεφαλὴ ἐνός κομικοῦ ἠθοποιοῦ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐκπροσωπεῖ μᾶλλον τὴν ιδέαν ἐν γένει τῆς ἠθοποιίας· ἢ τοῦ μεταφραστοῦ τοῦ Hème Γρεντοῦ εἶνε ἡσσανος ἀξίας, ὡς καὶ ἡ προτομὴ τοῦ Δηληγιάννη, ἢ καὶ βραβευθεῖσα ἐν διαγωνισμῷ.

Ὁ κ. Βροῦτιος μὲ τὴν Καρνάτιδά του καὶ ὁ κ. Σωχὸς μὲ τὴν προτομὴν τοῦ Ροῦκη τίποτε δὲν προσθέτουν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς φήμης τῶν ἀνωτέρω σχετικῶς εἶνε ἡ προτομὴ τοῦ ὁμοτέχνου Φυτάλη. Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ δύο τοιμηρεῖ ἀνταγωνίστριαι—δύο δεσποινίδες. Τὰ ἔργα τῶν ἐκιδέμεται προκλητικὰ εἰς κλίσεις. Ἡ Ἰουλία Σκούφου καὶ ἡ Κορδα Στεφάνου δεικνύουν τάσεις προσόδου. Ἡ «Ἀμαρύλλης» εἶνε ἀρκετὰ καλὸν ἔργον.

Ἡ Ἀρχιτεκτονικὴ πενήχρота ἀντιπροσωπεύεται, παντάπασιν δι' ἡ χαρακτικῇ. Διὰ τὰς ἐλλείψεις αὐτὰς μᾶς ἀποζηνιοῖ ἡ διακοσμητικὴ τέχνη, χάρις εἰς τὴν κ. Ἀννὰν Παπαδοπούλου, τὴν δεσποινίδα Βίλμπεργκ καὶ τὴν κυρίαν Ἐλένην Γεωργαντέη, ἥτις ἐστειλεν ἐκ Παρισίων ἔξοχα ἐργατά τῆς ἐπὶ δερμάτος καὶ μετάλλου ἀνα-

ΕΛΕΝΗ ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ

γλυφογραφίας, εἰς σχέδια ἀβρότητα καὶ λεπτότητα. Τὸ προσκεφάλον τὸ ἐν τῇ-ὀβελίῳ θήκῃ εἶνε ἓνα μικρὸ ἀριστοτεχνικόν.

Ἡ δευτέρα αἰθούσα εἶνε ἀφιερωμένη εἰς τὴν ὕδατογραφίαν, ἢ δὲ τρίτη εἰς τὴν κρητιδογραφίαν. Εἰς ἀμφοτέρας κυριαρχεῖ, ἂνεν συναγωνιστοῦ, ὁ κ. Μαθιοπούλος. Ἀτλας τῶν τμημάτων αὐτῶν λόγῳ ποσοῦ καὶ λόγῳ ποιότητος. Ὑπάρχουν διασπῶται τῆς τέχνης τοῦ κ. Μαθιοπούλου, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ σφοδροὶ ἐπικριταί. Οἱ πρώτοι εἶνε ὅσοι ἀρεσκοῦνται εἰς τὴν ἀβρότητα τῶν χαρακτηριστικῶν, εἰς τὴν ἀντίθεσιν τῶν χρωμάτων, εἰς τὴν κομψότητα τῶν στάσεων, εἰς τὸ ἐράσιμον τῆς μορφῆς. Ὁ κ. Μαθιοπούλου—Mathio μέαν φράσιν καὶ ἓνα καιρὸν—εἶνε ὁ Παρισινὸς προσωπογράφος τῆς Ἀθηναϊκῆς γυναικείας ἀριστοκρατίας, ἓνα εἶδος Daramot εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ὁ κύκλος τῶν θαυμαστῶν αὐτῶν ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ φιλαρέσκους κυρίας. Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ οἱ ἐπικριταί—πῶς νὰ μὴ ἐνθουσιάζῃ τις τὸν Γιανόπουλον—οἱ ὅποιοι εὐρίσκουν τὰ ἔργα του ψεύτικα, ὡς εἶδος ζαχαρώδη κηρίου, μὲ χροῖματα ἀφύσικα καὶ ἐξ-ἐζητημένα, ἐκτεθειμένα, ἐπιζητούντα ἡλιῶς τὴν ἐντύπωσιν, ἂνεν ψυχολογικῆς καὶ τεχνικῆς βαθύτητος, ἂν ν δημιουργικῆς πνοῆς. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ συνταχθῶ μὲ τοὺς ἀδιαλλάκτους. Ὅτι ἡ τεχνοτροπία του εἶναι προσωρισμένη νὰ ζήσῃ μόνον εἰς τὰ σαλόνια, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· ζῶν κλλιτεχνικὴν δὲν δύναται νὰ ἀσφαλίσουν τὰ ἔργα του. Ἐως τώρα ἡ ἐργασία του τείνει μόνον νὰ μεταγγίσῃ τὴν Παρισίαν τὴν χάριν καὶ ἐλαφρότητα εἰς τὰς μορφὰς τῶν Ἀιθιδῶν, ἐκείνων κατὰ προτίμησιν ὡς ἔμνησεν ἡ ἀναμνηστικὴ Μοῦσα τοῦ Νέη. Ἐκ τῶν 35 ἔργων τοῦ κ. Μαθιοπούλου—ὅλα ὁ εὐλογημένους τὰ μετεκόμενα εἰς τὴν ἔκθεσιν—ὑπάρχουν ἢ Ἀφύπνισις· ἢ φρικίαις τῶν φύλλων, αἱ θλίψεις τοῦ τέτιτος καὶ ἢ Ἀργυρογέλειος. Καὶ ἡ προσωπογραφία τοῦ Δότρα εἶνε πολὺ καλὴ.

Οἱ κ. κ. Γαλλινῶς καὶ Μποκατοιόμης ἐκδέτουν γνωσιὰ κτήνη ἔργα, ἰδίως δύο ὄρατα Φθινοπώρα ἀμφοτέροι. Ἐκ τῶν εἰαιογραφικῶν, αἱ ὅποιαι πληροῦν τὴν τελευταίαν αἰθούσαν ἢς ἐποπτεύει εἰς ὑπερμεγέθους Σαββαῶν, πρέπει νὰ ἀναφέρῃ τις ἰδιαίτερος τοὺς βράχους τοῦ Φιλοπάππου τοῦ Ἀλεξιογίδου, ἐν τοπίῳ (ἀρ. 81) τοῦ Φουδά, τὰς Ἀιτικὰς Χιόνας· τῆς Λασκαρίδου καὶ τὴν Λιακάδα τοῦ Χατζῆ.

Υπὸ τὰς πτέρυγας δικεφάλου ἀστροῦ ἰδοὺ ἕνας Ἀχαμεύων. Ἀλογον ἐξηγητήμενον, μὲ μίαν γλῶσσαν κορμαμένην, μὲ ἓνα τεράστιον μάτι γεμάτο φωτιά. Εἶνε τὸ ἄλογο αὐτὸ ἡ Μεγάλη Ἰδέα. Ἀν' ἑξῇ δ' μακαρίτης Παράσχος ἡ κεραυνὸς θὰ ἐξαιέλῃ κατὰ τῆς τοιαύτης παραστάσεως! Ἀλλ' ἡ τέχνη ἐκίστε ἔγινε τοιμητοτέρα. Ὁ καλλιτέχνης — Θ. Θωμόπουλος — συμβολίζει τὴν Μεγάλην Ἰδέαν εἰς τὸ ἄλογο ἐκίνο τὸ ὅποιον τρέχει ἀδιάκοπα τὸν δρόμον του τὸν μακρὸν τὸν δύσβατον, τὸν ἀτελείωτον, πολυπαθεῖς καὶ κουρασμένον, ἀλλ' ἀκατάβλητον καὶ κορτερικόν. Μιναρέδες ἀμυδρὸς διαφανόμενοι εἰς τὸ βάθος τῆς εἰκόνος συμβολίζουν τὴν δουλείαν. Τὰ τεταμένα ἡνία πείθουν δι' ὑπάρχει καὶ ἀναβάτης — ὁ Ἕλληρ — ὁ μεγαλοῦδέατης. Καὶ τρέχει τὸ ἄλογο τὸν δρόμον τὸν ἱμασμένον... Τὴν ὠραιοτέραν κοιτικὴν τοῦ ἔργου ἔκαμεν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ὅστις εἶπεν ἀντίσας τὴν εἰκόνα:

— Τὸ ἄλγος αὐτὸ εἶνε ἴσος κουρασμένο ποὺ δὲν θὰ μπορῇ νὰ φθάσῃ ἕως τὸ τέλος τοῦ δρόμου..

Υπάρχουν καὶ οἱ τὸ πρῶτον ἡδὴ εμφανιζόμεναι εἰς Ἀθηναϊκὴν ἔκθεσιν καλλιτέχναι. Ἡ δεσποινὶς Μερχάκη — μὲ ἐν ἄρ. 75 τοπίον καὶ ὁ κ. Τριβόλης — μὲ τὰς «Σκέψεις», τὰ καλλιτέρα τῶν ἔργων τῶν — ἀμφότεροι ἐκ Κερκίρας παρῆγον ἐλπίδας συμβαρὸς καλ. ἐργασίας. Ὡς ζωγράφος ἐμφανίζεται καὶ ὁ ερασιτέχνης γλύπτης κ. Κωνσταντίνιδης, ζηλωτὴς τῆς τέχνης τοῦ κ. Ματθιοπούλου. Καὶ ὁ υἱὸς Ἀντῆρας εἶνε μία εὐέλπης ἐμφάνισις.

Καιρὸς εἶνε νὰ ἀναπαυθῶμεν. Ὁ Ἀντῆρας! Ὁ μόνος ὑπέρτοχος ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ. Ἡ οἰκογένεια του ἐκδέχεται τέσσαρα — τὰ μόνα εὐτυχῶς ἀπομεινάντα αὐτῇ ἔργα του — διὰ τὰ ἄλλα ἐπωλήθησαν. Τὰ δύο ἐξ αὐτῶν — ὁ Μανάβης καὶ ὁ Φελλάχος εἶναι πολὺ παλαιά. Ὁ Ὀρθρος καὶ ἡ Θεομανομένη μοναχὴ εἶνε ἐκ τῶν τελευταίων, τὸ δευτέρον μάλιστα εἶνε τὸ κέντειον ζωγράφου τοῦ Τηρίου διδασκάλου. Τὶ συγγένεια τοῦ χρωστικῆς τοῦ Ἀντῆρας μὲ τὴν τοῦ Γούζη, διε οὗτος διέσωσε τὰς νησιωτικὰς μορφὰς καὶ τοπικὰς παραδόσεις τῆς παλαιότερας Ἑλλάδος. Ὁ «Ὀρθρος» εἶνε ἐν ἐλόκληρον ποίημα, ἀλλὰ καὶ τὴ δύναμις ἐν τῇ ἀπλότητι τοῦ χρώματος, τὴ ἐκφρασίς καὶ τὴ αὐστηρότης τῆς τέχνης. Ὁ «Ὀρθρος» εἶνε ὁ ἀδάμας τῆς ἐκθέσεως, εἶνε ἓνα κομμάτι τῆς Ἑθνικῆς ψυχῆς.

Τὶ χαρακτηριστικόν! Μεταξὺ τῶσαν ζώντων ζωγράφων, τῶσαν νεαρῶν καὶ σφρηγιστῶν, νεοτεχνιστῶν καὶ παλαιότεχνιστῶν, νὰ κυριαρχῇ εἰς... νεκρὸς!

Ἐν τῷ συνόλῳ ἡ ἐκθεσις παρέχει καλὴν ἐντύπωσιν. Αἱ λεπτομέρειαι — αἱ ἀκανθαὶ αὐταὶ — δὲν εἶνε δυνατόν ἢ νὰ ἐλαττωθῶσιν τὴν πρῶτην ἐντύπωσιν. Υἰάσχουν ἔργα τὰ ὅποια δεικνύουν φιλοτίμους προσπάθειάς, ἄλλα παρηκμακνίας μετριότητος, ἀλλ' εἶνε καὶ μερικά οἰκτραὶ παραγνωρίσεις τῆς τέχνης, τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ κλεισθοῦν ἐμμητικῶς εἰς τὰ ὑλόμενα τοῦ Ζαπλείου.

Όταν ἐξηρχομην τῆς Ἑκθέσεως ἐν μέσῳ ἐνὸς γλύπτου καὶ εἰδὸς ποιητοῦ, μία ἄλλη καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις ἠπλώθη ἐνώπιόν μου. Μία ὑπέροκλη ταινία ἀρχομένη ἀπὸ τῶν ἀετιομικτῶν τοῦ Παρθενῶτος, ἐπισκομένη περὶ τὸν Σαρωνικὸν καὶ φθάνουσα πέραν τοῦ Σταδίου. Νέφη ἀπαλὰ περιέκυλιν μὲ νοσταλγίαν τὴν Ἀσίαν, ἐνφ' ὁραδῶς ἔθνησκον σφονδίαι μενεξέδων ἐπὶ τὰς βαθυκυκλῶνας ἀγκάλας τοῦ Ὑμητοῦ. Εἰς τὴν θέαν τῆς ἀσυλλήπτου ἐκείνης θεϊκτικῆς σκηνογραφίας ἦν μὲ τόσην ἀπλότητα φιλοτεχνεῖ ὁ μέγας καλλιτέχνης τοῦ Σύμπαντος ἡσθάνθημεν καὶ οἱ ἱερεῖς τὴν μηδαμινότητα τῆς ἀνθρωπίνης προσπάθειας καὶ διὰ τὸ λησμονήσωμεν πᾶσαν κακοτεχνίαν ἐβυθίσαμεν οἰωσιμῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν ἑξοχὸν ἐκείνην εἰκόνα τῆς Φύσεως, πρὸς ἣν ἡ τέχνη φαίνεται ἀγωνιστικῶς σφονδισμένη.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἐν Ἀρσῶνι ἐγένοντο τ' ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Μόζαρτ, ἔργου τοῦ Hermann Hosaens.

— Ἐν Παριείοις ἀπεκαλύφθη ἡ προτομὴ τοῦ Γολδόν, κομμοδιογράφου, ἔργου τοῦ E. Fortini

Ἦνοιζαν ἐν Βερολίνῳ αἱ ἐτήσια δύο καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις. Ἡ Μεγάλη Ἐκθεσις εἰς τὸ Ἀλτρερ, καὶ ἡ Σετσσιόν. Ἡ δευτέρα εἶναι ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Λίμπερμαν, θὰ κλείσῃ δὲ τὴν 1ην Αὐγούστου.

Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα διέτριψεν εἰς Ἀθήνας ὁ κ.

Ροδε, γενικὸς διευθυντὴς τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Μουσείου τοῦ Βερολίνου, εὐρωπαϊκὴ αὐθεντία θεωρούμενος εἰς τὰ ζητήματα τῶν παλαιῶν εἰκόνων.

★

Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως ὅπως γίνῃ παγκόσμιος Ἐκθεσις ἐν Βερολίνῳ τῷ 1913.

★

Τὰ «Εὐθυμία φύλλα» τοῦ Βερολίνου ἤρχισαν νὰ δημοσιεύουν γλοιογραφίας τοῦ κ. Α. Γαλάνη.

— Εἰς τὸ γερμανικὸν περιοδικὸν «Νεωτέρα Τέχνη» ἐδημοσιεύθησαν αἱ «Τελευταῖαι ἀκτίες» τοῦ κ. Θ. Ράλλη.

★

Οἱ Καναδοὶ προτίθενται νὰ ἀνεγείλουν μνημεῖον εἰς τὸν κυκολόγον Ἀλέξανδρον Γκράαμ Μπέλλ, τὸν ἐφευρέτην τοῦ τηλεφώνου εἰς Μπραουντφορντ, ὅπου ὁ ἐπιστήμων ἔκαμε τὰς θεμελιώδεις μελέτας τῆς ἀνακαλύψεως του.

★

Ἡ Αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσήφ ἐδέχθη ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὸ δὸν Λιεθνὲς συνέδριον τῶν ἀρχιτεκτόνων, τὸ ὅποιον θὰ συγκροτηθῇ ἐν Βιέννῃ κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1908, συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τὴν ληφθεῖσαν ἐν τῷ Λιεθνεῖ τῶν ἀρχιτεκτόνων Συνεδρίου τοῦ Λονδίνου τοῦ παρελθόντος ἔτους.

★

Τὴν Καλλ. ἔκθεσιν τοῦ Ζαπλείου ἐπέσκέφθησαν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ὁ Διάδοχος, ἡ πριγκίπισσα Σοφία, καὶ οἱ πρίγκηπες Γεώργιος καὶ Ἀνδρέας. Μέχρι τοῦδε ἡγοράσθησαν ὁ «Πρωϊνὸς περίπατος» τοῦ κ. Μαθιοπούλου ὑπὸ τοῦ κ. Ἰερωνυμίδου, ὁ «Μύλος» τοῦ κ. Ἀλεκτορίδου ὑπὸ τοῦ κ. Σεβαστοπούλου τέσσαρα τοπεῖα τοῦ κ. Μποκατοιόμμη ὑπὸ τῶν κ. κ. Ἑμπεριόιν, Μπαλτατζῆ, Ν. Σιμοπούλου καὶ Ἰφ. Κορκίδου, τὸ Μετάλλιον Μελὰ τοῦ κυρίου Θεοδοπούλου ὑπὸ ἐπιτροπῆς κυριῶν καὶ ἡ Μελέτη τοῦ ἰδίου ὑπὸ τοῦ λόρδου Howe, δύο κεντήματα τῆς κ. Παπαδοπούλου ὑπὸ τῶν κυριῶν Ἀλμείδα καὶ Μπαλτατζῆ, οἱ Ρεμβασμοὶ τοῦ κ. Μαθιοπούλου ὑπὸ τοῦ κ. Νικολαΐδου, ἡ θαλασσογραφία τοῦ κ. Γαλλινῶ ὑπὸ τοῦ κ. Howe, ἡ Σπουδὴ τοῦ κ. Χατζῆ ὑπὸ τοῦ κ. Κατῆ, αἱ Ἀττικαὶ χιτῶνες τῆς δεσπ. Λασκαρίδου, αἱ ὀπῶραι τοῦ κ. Γεραλῆ καὶ τῆς κ. Ἀμυραδάκη ὑπὸ τοῦ κ. Π. Παυλίδου.

★

Ἀπεβίωσε ὁ καλλιτέχνης Κωνστ. Πρινόπουλος ὁ ἐκ τῶν πρώτων ἐν Ἑλλάδι εἰσαγόντων, τὸν Βυζαντινὸν ρυθμὸν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ διακοσμῇ καὶ διδάσκαλος τῶν νεωτέρων παρ' ἡμῖν καλλιτεχνῶν τοῦ ἐν λόγῳ ρυθμοῦ, διδάξας δὲ καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῇ ἐταιρείᾳ τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ.

Εἰς αὐτὸν δὲ ὀφείλεται ἡ διακόσμησις τῶν κυριωτέρων ἱερῶν ἡμῶν ναῶν, ἐν οἷς διαπρέπουσιν ὁ τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν καὶ τῆς Παντινάσεως Πατρῶν.

★

Καθ' ἣν στιγμήν ἐκτυποῦται τὸ φύλλον ἡμῶν, ἀγγέλλεται ἡ θλιβερὰ εἰδησις τοῦ θανάτου τοῦ Γρηγορίου Μαρασλή, τοῦ κατ' ἐξοχὴν φιλοτέχνου καὶ φιλεπιστήμονος ἐθνικοῦ εὐεργέτου.

★

Ἀνεγνώσθη ἡ κρίσις ἐπὶ τοῦ Παντελείδου δραματικοῦ διαγωνίσματος, ὑπὸ τοῦ κ. Λάμπρου. Ἐκ τῶν 40 ὑποβληθέντων ἔργων οὐδὲν ἐκρίθη βραβεύσιμον, ὥς ἀνώτερον ὅμως ὅλων ἐληγέθη τὸ «Σημερὸν» τρίπρακτον κοινωνικὸν δράμα τοῦ φιλιτάτου συνεργατοῦ μας κ. Ν. Καρατζάκη, τοῦ ποιητικωτάτου Κάρομα Νιρβαμῆ τῆς «Πινυνοθήκης».

★

Ἀφίκετο νέα Ἑλληνικὰ καλλιτέχναις, ἡ δεσποινὶς Ἑλπίς Καλογεροπούλου, περὶ ἧς θέλομεν γράφῃ διὰ μακρῶν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

~~~~~